

РЕШЕНИЕ

№ 64

гр. Кюстендил, 23.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, II СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Йоланда М. Цекова

Членове: Надя Сп. Георгиева
 Николай Ал. Николов

при участието на секретаря Йорданка Хр. Неделчева
в присъствието на прокурора М. В. К.

като разгледа докладваното от Йоланда М. Цекова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231500600184 по описа за 2023 година

Въззивното производство по настоящото дело е по глава XXI НПК. Образувано е по ВЪЗЗИВНА ЖАЛБА на подсъдимия С. В. К., ЕГН *****, от гр. Дупница, подадена чрез защитника му адв.Й. Г. срещу Присъда № 9/7.02.2023 г. на ДнРС, постановена по НОХД № 439/2022 г. по описа на съда, с която е признат за виновен в извършването на престъпления по чл.216 ал.6 НК , на основание чл.78 а НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание“глоба“ в размер на 1000 лв., като е оправдан по първоначалното обвинение по чл.216 ал.1 НК. С присъдата е осъден да заплати разноските по делото в размер на 275,60 лв. Релевирани са оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на присъдата, изразяващи се в постановяване на съдебния акт, без да е възприета тезата на защитата за маловажност на случая по см.на чл.216 ал.4 НК, по който текст обвинението се възбужда по тѣжба на пострадалия съгласно чл.218 в т.1 НК. В случая е доказано, че предметът на престъплението е частно имущество и по аргумент на противното от чл.93 т.4 НК съдът е следвало да достигне до безспорния извод за прекратяване на производството по процесното дело от общ

характер. Моли се по тези съображения за отмяна на обжалваната присъда и за прекратяване производството по делото на основание чл.289 ал.1 във вр. с чл.24 ал.4 т.1 НПК. Доказателствени искания в жалбата не са направени.

В о.с.з. прокурорът оспорва жалбата и пледира за потвърждаване на обжалваната присъда като правилна и законосъобразна.

Защитникът на подсъдимия адв. Й. Г. поддържа жалбата по съображенията в нея и допълнението към нея, като поддържа, че случаят е маловажен и за престъпленията по чл.216 ал.6 и ал.4 НК е приложима разпоредбата на чл.218 в ал.1 т.1 НК, поради което иска цялостна отмяна на присъдата и прекратяване на производството на основание чл.24 ал.4 т.1 НК.

Подсъдимият К. в лична защита заяви, че не смята да е виновен за даденото нещо. Като последна дума заяви същото.

КнОС, след преценяване на доводите и възраженията на страните и след обсъждане на събраните по делото доказателства, в рамките на предвидените му по чл.313 и сл.НПК правомощия, намери жалбата за допустима като подаден в законовия срок и от надлежна страна, но по същество за неоснователна. Съображенията за това са следните:

С протестираната присъда подсъдимия С. В. К. е признат за виновен в това, че на 19.06.2021 г. около 4,30 часа в гр.дупница, ж.к.“Бистрица“ е повредил противозаконно/чрез удар с камък/ чужда недвижима вещ – стъклена витрина на магазин за хранителни стоки“*****“ ООД с управител/супервайзер/ Р. Д. Г., като е счупил стъклопакет с размери 1,25 м/2,10 м и причинената щета е на стойност 85,48 лв., като деянието е извършено по непредпазливост, поради което и на основание чл.216 ал.6 във вр. с ал.1 НК във вр. с чл.78 а НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание“глоба“ в размер на 1000 лв. С присъдата К. е оправдан по първоначалното обвинение за престъпление по чл.216 ал.1 НК и е осъден да заплати разноските по делото в размер на 275,60 лв.

Фактическата обстановка в общи линии е правилно установена от районния съд, но с настоящото решение ще се внесат промени относно някои нейни релевантни за настоящото дело нюанси и неточности при посочването им в мотивите на обжалваната присъда.

Не се спори по делото, че преди деянието – на 18.06.2021 г. свидетелите К. Ч., Ц. М., М. В. и Ф. Г. отишли на дискотека в парк“Рила“. След напускането на дискотеката около 4,30 часа сутринта на 19.06.2021 г. свидетелите Г. и Ч. тръгнали пеша, а св. М. се качил в автомобила на св. В. и спрели при павилиона за закуски. Там бил подсъдимият заедно с брат си св. Л. К. и свидетелите К. А. и В. Н.. Подсъдимият К. и свидетелите К. А. и В. Н. нападнали св.Ц. М.. Тогава св. В. се обадил по телефона на св. Ч. и му казал да отидат на закуските да видят какво става.

При отиването си там св. Ч. видял св. М., който бил в кръв, заобиколен от 3-4 човека. Попитал какво става, но му било казано: “Ти какъв си, бегай“ и му били нанесени удари от подсъдимия, брат му св. Л. К. и свидетелите А. и Н. Св. Ч. започнал да се защитава, но подс. К. извадил нож и се заканил, че ще ги заколи и групата на св. Ч. започнала да се отдръпва. Тогава подсъдимият К. взел един камък и замахнал с камъка по св. Ч., но последният се навел, камъкът минал над главата му и ударил стъклото на магазина „****“.

Освен от св. Ч. хвърлянето на камъка от подсъдимия към св.Ч. и последващото удряне на камъка в стъклената витрина на магазина било видяно и от свидетелите Г. и М.. В по-късен момент хвърлянето на камъка от подсъдимия към св. Ч. и удрянето на витрината на магазина от хвърления камък било видяно и от св. М. Ф., когато преглеждал записите от камерите.

В съдебното производство е назначена СОЕ, изпълнена от в. л. Р. А., която е оценила счупеното стъкло с приспаднатото овехтяване на 85,48 лв. и 20 лв. за монтаж.

В ДП е представена фактура за смененото стъкло, на която стойността на стъклопакета е посочена в размер на 696 лв. и тази стойност е посочена в ОА, който е внесен с повдигнато обвинение срещу подсъдимия С. К. за престъпление по чл.216 ал.1 НК.

В отделно производство са отделени материалите за побоя, последвалите стрелби с пистолет и отправени закани, се сочи в ОА.

Правилно районният съд при установяване на фактическата обстановка е кредитирал за достоверни показанията на свидетелите-очевидци на случая Ч., Г., М. и на полицейските служители К.Д. и М. Ф.. Показанията на тези свидетели са еднопосочни, безпротиворечиви и установяват авторството на

деянието. Правилно са кредитирани и показанията на св. Р. Г. - супервайзер на магазин „*****“ООД, която сутринта на 19.06.2021 г. при идването си на работа в магазина заваряла полиция и видяла счупеното стъкло. Законосъобразно са анализирани обясненията на подсъдимия и са възприети само като защитна теза поради опровергаването им от посочените кредитирани доказателствени средства.

Въз основа на възприетото, с посочените фактологически уточнения и допълнения в настоящото решение, правилно и законосъобразно районният съд е приел, че от обективна и субективна страна подсъдимият К. е осъществил състава на престъплението по чл.216 ал.6 във вр. с ал.1 НК.

Относно обективната страна на престъплението въззивният съд приема следното: От обективна страна подсъдимият е осъществил изпълнителното деяние на престъплението по чл.216 ал.6 НК. С хвърления от него камък по св.Ч., който се е навел, е повредил чужда вещ - камъкът е ударил стъклената витрина, собственост на магазин „*****“ООД, с размери 1,25м/2,10 м. Съдът е възприел стойността на повредената вещ, посочена в СОЕ на в.л.Атанасова на стойност 85,48 лв. Настоящият състав намира за необходимо да посочи, че тази стойност е крайно занижена спрямо посочената стойност в представената в ДП фактура. Но поради липса на протест настоящата инстанция няма правомощията да измени така възприетото относно стойността на повредената вещ в насока нейното увеличаване, както е посочено във фактурата. Възприето е правилно от районния съд, че щетата е възстановена от подсъдимия в посочения във фактурата размер от 696 лв.

Относно изпълнителното деяние следва да се внесе яснота. Правилно е прието и това е отразено в диспозитива на присъдата, както е и по ОА, че в крайна сметка изпълнителното деяние на процесното престъпление е повреждане на вещта. Това е така, защото счупеното и подменено процесно стъкло няма статут на самостоятелна вещ. То е част от стъклената витрина на магазина и в този смисъл е част от тази недвижимост, представляваща самостоятелната вещ - магазинът на „*****“ ООД.

От субективна страна правилно е прието от районния съд, че престъплението е извършено при форма на вината непредпазливост и по тази причина е правилна правната квалификация, възприета от съда по чл.216 ал.6 НК. С хвърлянето на камъка подсъдимият не е целял пряко да повреди

стъклената витрина чрез счупването ѝ. Целта на хвърлянето на камъка е била да удари св. Ч., което по щастливо стечение на обстоятелствата не се е случило. Т.е. причиненият вредоносен резултат не е бил пряко преследван от подсъдимия, но той е бил длъжен и е могъл да предвиди, че с хвърлянето на камъка би могъл да уцели стъклото на магазина, тъй като св. Ч. се е намирал пред стъклената витрина на магазина.

При безспорно доказаната виновност на подсъдимия за престъплението по чл.216 ал.6 Нк правилно подсъдимият е признат за невиновен и оправдан по първоначалното обвинение за престъпление по чл.216 ал.1 НК, тъй като последното е несъставомерно от субективна страна. Безспорно е установено, че подсъдимият не е действал с пряк умисъл, нито с евентуален такъв, а е причинил вредоносния резултат по непредпазливост по см.на чл.11 ал.3 предл.първо НК.

Правилно е приложена разпоредбата на чл.78 а НК относно наказанието на подсъдимия. Както е посочил районният съд, за престъплението по чл.216 ал.6 Нк законодателят е предвидил наказание ЛС до 2 години или глоба от 100 до 300 лв. По-благоприятният закон за подсъдимия предвид чистото му съдебно минало и така визираните законови рамки на наказанието ЛС е именно чл.78 а НК, съгласно който той е освободен от наказателна отгговорност/ т.е. запазва чистото си съдебно минало/ и му е наложено административно наказание“глоба“ в минималния законов размер от 1000 лв. Това наказание е законосъобразно и справедливо и е способно да съдейства за изпълнение целите на чл.36 НК.

Основното възражение във въззивната жалба и в пледоарията пред въззивния съд на защитата – за приложение на чл.218 в ал.1 т.1 НК – е неоснователно. Сочената разпоредба предвижда възбуждане на наказателно преследване по тѣжба **на пострадалия** за престъплението по чл.216 ал.6 НК. Институтът на пострадалия обаче е приложим само за физически лица, което е регламентирано недвусмислено от чл. 74 НПК.

В настоящия случай е безспорно установено, че собственик на повредената вещ е **юридическо лице** – „*****“ ООД . Юридическото лице не разполага с процесуалната възможност да предяви тѣжба и затова е такава не е била подадена. Св. Р. Г. не е собственик на витрината като физическо лице, тя е супервайзер в дружеството и в това ѝ качество е била на мястото, но това не я

прави собственик на витрината. В този смисъл е налице и константна съдебна практика – вж Решение № 1341/5.12.2016 г. на СГС по ВНОХД № 4551/2016 г.; Решение № 94/29.01.2019 г. на СГС по ВНОХД № 5703/2-18 г.

При служебната проверка на присъдата не се намериха други основания, различни от сочените в жалбата за нейната отмяна. Присъдата е правилна и законосъобразна и като такава следва да се потвърди.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.338 НПК, Кюстендилският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 9/7.02.2023 г. на ДнРС, постановена оп НОХД № 439/2022 г. по описа на този съд.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____